

Gazdasági tanítóképző Szegeden

— A jövő évben nyitják meg. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi királyi katolikus tanítóképző, mely az ország egyik legrégebbi tanintézete, a jövő évben kibővül gazdasági szaktanítók képzésére. A tanítóképző céljaira új épületet emelnek, földmives iskolával és több holdnyi gyakorló területtel. Az építkezés és a beruházások háromszázezer korona költséget igényelnek. A város ingyen telket és négyezer korona évi hozzájárulást ajánlott föl a gazdasági tanítóképző céljaira.

A gazdasági tanítóképző *Galler Kristóf* pápai kamarás, a szegedi tanítóképző érdemes igazgatójának az ötlete. Valóban, gazdasági tanítóképző céljaira aligha van alkalmasabb terület, mint éppen Szeged. Az iskola növendékeinek javarésze a környékbeli községek közül kerül ki, akiknek a gazdasági oktatás tulajdonképpen már továbbképzés, a primitívebb gazdasági ismeretek fejlesztése.

A gazdasági tanítóképző jelentőséges ujtás a magyar közoktatásügyben. A magyar vidék tanítójának, különösen akit elhagyatottabb tájakra sodort a sorsa, föltétlenül jártasnak kell lennie a gazdasági ismeretekben. A szegedi tanítóképző ebben az irányban már megkezdte az úttörést és néhány év múltán valószínűleg az ország legtöbb tanítóképzője követi a példáját.

Glattfelder Gyula dr csanádi püspök áldozatkészségének és józan fölfogásának köszönhető, hogy a gazdasági tanítóképző már a jövő tanévben megkezdí a működését. A szegedi tanítóképzőnek ugyanis a mindenkori csanádi püspök a védnöke. A csanádi püspökség jövedelméből tartják fenn az iskolát. *Glattfelder dr* elődje, *Csernoch János* nem valami tulságos áldozatkészséggel viselte gondját a szegedi tanítóképzőnek. *Glattfelder Gyula dr* püspök a legkészségebbel támogatással elősegíti a tanítóképző fejlődését.

Galler Kristóf, a tanítóképző igazgatója most újabb terv megvalósításán fáradozik. A tanítóképzővel kapcsolatban internátust akar létesíteni tanyai fiuk részére. Az idegen ajku tanulók ugyanis kényelmes ott-hont találhatnak Szegeden, a tanyai magyar fiukról pedig senki nem gondoskodik. Ha beiratkozik az iskolába, a legkényelmetlenebb utazás vagy gyalogolás után látogathatja csak az előadásokat. Az ilyen oktatásnak pedig igen csekély a pedagógia értéke. A tanyákon sok fejlődésre alkalmas tehetség hever parlagon, akik előtt elzárják a haladás minden lehetőségét.

Galler Kristóf tervéhez valószínűleg megnyeri a város támogatását is és ebben az esetben nem késhet sokáig a tanyai fiuk szegedi internátusa.

Egy szegedi liftpör és a bíróság

(Saját tudósítónktól.) Körülbelül egy éve, hogy Szegeden lifttel készülnek a házak. És a közelmúlt napokban elvi jelentőségű határozattal befejezést nyert az első szegedi liftpör, amelyet háziur és lakó vívott meg és amely jövőben okulásul szolgálhat háziuraknak és lakóknak egyaránt.

Az első liftek készítésének idején, tehát egy évvel ezelőtt történt, hogy a Feketesas-utcában levő *Wagner*-házban *Korniss Béla* dr szegedi ügyvéd beszállott a liftbe és fel akart jutni az első emeleten levő lakásához. Az ügyvéd megnyomta azt a gombot, amely a liftnek az első emeleti kiszállólýuknál való megállást szabályozza.

A lift megindult, de, még mielőtt az első emelethez ért volna, hirtelen megállott, felmondta a szolgálatot. Szerencsére volt éppen annyi rés a lift nyitott ajtaja és az első emeleti folyosó ajtaja között, hogy *Korniss* kibujtott rajta és így megszabadult veszedelmes helyzetéből.

Korniss ezután azon igyekezett, hogy a lift

ismét visszajusson a földszintre. Megnyomta tehát azt a gombot, amely a lift leeresztésére szolgál. Igen ám, de a lift nem ment se le se föl, ellenben az a biztosító tekercs, amely a dinamóban van, az ellenáram következtében keletkezett rövidzárlat folytán meggyulladt.

Most jött a háziur, *Wagner Gusztáv*. Fel-szólította *Korniss*t, hogy fizessen a károkért nyolevan koronát. De *Korniss Béla* dr azt bizonyította, hogy ő nem szakember, így tehát nem tudhatta, hogy a gomb megnyomásával rövidzárlat állhat be.

A vitának az lett a vége, hogy *Wagner Gusztáv* beadta a keresetet *Korniss* ellen és az ügy a járásbíróság elé került. *Ivankovics* járásbíró *Korniss Béla* dr-t a nyolevan korona és a költségek megfizetésére ítélte. A szegedi kir. törvényszék azonban, amelyhez az ügyvéd az ügyet megfellebbezte, az ítéletet megváltoztatta, a felperest a keresetével elutasította és a költségek megfizetésére kötelezte. Az érdekes törvényszéki ítélet így hangzik:

Ő FELSÉGE A KIRÁLY NEVÉBEN!

A szegedi kir. törvényszék, mint polgári felebbezési bíróság dr *Ujj József* ügyvéd által képviselt *Wagner Gusztáv* felperesnek dr *Korniss Béla* ügyvéd alperes ellen 80 korona tőke és jár. iránt a szegedi kir. járásbíróság előtt folyamatba tett és ugyanott az 1912. évi április hó 12. napján 1912. Sp. III. 304/3. szám alatt hozott ítélettel befejezett sommás perében alperesnek az 1912. évi április 27. napján 1912. Sp. III. 304/4. szám alatt közbetett felülvizsgálati kérelme folytán az 1912. évi június hó 11. napján befejezett nyilvános előadás alapján az alul kitett napon következő ítéletet hozott:

Az alperes felülvizsgálati kérelmének helyt ad, az elsőbíróság ítéletét megváltoztatta, felperest keresetével elutasítja és arra kötelezi, hogy az alperesnek 20 kor. per- és 13 K 40 f. felülvizsgálati költséget 8 nap alatt megfizessen.

se ének, a bácsi nem tudott gondolkodni. Zavarta a csönd.

— Pista a kisasszonyt.

— Parancsol a bácsi?

— Mért nem énekelsz, zongorázol?

A kis lány csodálkozott.

— Eszembe jutott, hogy zavarom a bácsit.

Hát abbahagytam.

A bácsi ránézett.

— S nem hiányzik? Mit csinálsz most?

— Gondolkodom — szólt halkán a kis lány.

— Micsodán?

— Hogy hogyan kerüljek innen el s meddig kell még itt zavarom a bácsit, míg elkerülhetek.

A bácsi ismét feléje fordította a székét, mert eddig rá se nézett.

— Nem jól érzed magad itt? Akkor mehatsz Pestre, vagy akárhova. Mondtam, ami az enyém, az a tied is, nem tartozol semmi számadással.

— Ez nem igaz, — szólt a kis lány — itt minden a bácsié és én kegyelemkenyéren élek de ezzel nem törődöm, ha a bácsi jó volna hozzám, vagy rossz volna hozzám. De így gazdátlan vagyok és rab vagyok, s meg sem köszönhetem, hogy jót tesz velem, mert nem jósból teszi, hanem mert maga nem törődik semmivel.

A bácsi még rá is emelte a szemét.

— Hát nem jó az, ha mindent szabad?

— De, az nagyon jó, hogy minden szabad, de nem jó, hogy úgy szabad minden, hogy magának mindegy, vagyok-e vagy nem. Én

inkább elmennék, de nem a maga pénzén, hanem a magam erejéből. S azt hittem megtanulok éneklni, s elmegyek színésznőnek, de most már ez sem lehetséges, mert eszembe jutott, hogy zavarom a kornyikálásommal.

A bácsi erősen gondolkodott ezeken a dolgokon s úgy érezte, hogy most tudna az irásán is gondolkodni. A kis lány beszéde úgy hatott rá, mint a zongorázása. Valami hang volt s emellett olyan értelem, melyet nem tudott egészen megérteni, mert nem igen ismerte a kislányos értelmeket.

— Tőlem csak muzsikálj, — szólt — sőt kérlek is, hogy muzsikálj, mert már megszoktam, s most zavar a csönd.

— Igazán?

A kis lány egyet ugrott, s a bácsi kezéhez nyúlt. Ez el akarta kapni, de a kis lány már megesókolt és kipöndörült az ajtón. Egy pere és vigan, csapongva, hullámozva és morajos zugással omlott feléje a zongora-hangzuhatag. Olyan volt, mintha a beporosodott márványkád megtelnék a kiszáradt reservoir vizével.

Ez tetszett a bácsinak s az írása fölé hajolva, gondolkodott. Nem jutott eszébe semmi, de nagyon meg volt elégedve.

III.

Nagy baj történt. Bekövetkezett a tél s a kis lány vacogva tapasztalta, hogy kályha nélkül a szobácskája hideg. S a szobácskájában nem volt kályha. S kisélt, hogy a szobácskának kéménye sínés és egyhamar nem lehet oda kályhát állítani.

Az inas referálta ezt a tekintetes urnak.

— Kéretem a kisasszonyt.

— Parancsol a bácsi?

— A szobádban nincs kályha.

— Tudom.

— Te fázol, Annuska?

— Fázom.

— Ezért nem tudsz zongorázni?

— Ezért.

— Mit csináljunk?

— Olyan szobát adjon a bácsi, ahol kályha van.

A bácsi megrezzent. A kis lány is megijedt.

— Napközben légy itt.

— Zavarom a bácsit.

— Ez igaz. De légy itt. Néhány napom kárba vész, ennyi az egész.

S a kis lány megvonult a szoba sarkában s olvasott.

— Annuska, hozassuk be a zongorádat. Zongorázz.

— Nincs hely. Hová tegyük?

Három napig voltak így. A bácsi gondolkodott s nem jutott semmi eszébe, a kis lány olvasott, s azután együtt ebédeltek.

Negyedik nap a bácsi ideges volt. Ötödik nap fölpattant.

— Hát keressünk — szólt rekedten s ki-egyenesegett, mintha valami ellenséggel kellene szembeszállnia s a kis lány megértette, hogy szobát keresnek.

S benyitottak az elátkozott szobasorba — ketten. S végimentek az elátkozott szobasoron ketten. S léptük alatt fölijedezett a por